

IGAZSÁGSZERETET

- temetési beszéd -

Demeter Elemérné, szül. SZABÓ EMMA – 83 éves

„Jézus a benne hívő zsidókhöz fordult: „Ha kitarotok tanításomban, valóban tanítványaim lesztek, megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz benneteket.”
Jn 8,31-32

Kedves Atyámiai, szeretett gyászoló Testvéreim!

Szomorú alkalomra gyűltünk össze, hiszen, akik jelen vagyunk meghallottuk a hírt, hogy néhai testvérünk, **Demeter Elemérné**, szül. **SZABÓ EMMA**, életének 83. évében visszaadta lelkét teremtő Atyjának, s mi megjelentünk, hogy osztozzunk a gyászoló család szomorúságában, de ugyanakkor elkísérjük őt utolsó útjára is.

Nekem jutott a feladat, hogy elvégezzem a temetési szertartást, s ennek keretében egy rövid beszédben megfogalmazzam a Szentírás tanítását, az életben maradottak búcsúját, melyre éppen a halál ténye kényszerít.

Sajnálom, hogy nem volt lehetőségem találkozni néhai Testvéremmel, s így csak az a lehetőségem marad, hogy belekapaszkodjam életének egyik jellemző vonásába, melynek felvillantom életbeli, de valóságos vetületeit is. Amikor hallgattam a temetést bejelentő fiának néhol fájdalmas hangvételű történeteit, szomorú mondatai közé befészkelte magát egy megjegyzés, az **igazságszeretet**. Úgy vettem észre, hogy az említett kifejezés sokkal több értelmet kapott eltávozott testvérünk életében, mint az általában megszokott. Vagyis, úgy értem, hogy többnyire érzékenyek vagyunk az igazságra, a velünk szembeni igazságszágra, de nem sokat foglalkozunk fordított megjelenéseivel.

A fentiek figyelembe vételével megfogalmaztam jelen gyászbeszédemet, s ajánlom tisztelettel szíves figyelmetekbe:

Készülésem rendjén ismételten találkoztam egy bibliai résszel, melyet jelen alkalommal – kissé le rövidítve felolvasok előttetek. Ti azonban, ha valóban hallgattatok, megtanultátok, hogy Jézusban van az igazság. Újultatok meg gondolkodásotokban, s öltétek magatokra az új embert, aki az Isten szerint igazságosságban alkotott teremtmény. Beszéljen mindenki őszintén embertársával, hiszen tagjai vagyunk egymásnak. Ha elfog is benneteket az indulat, ne vétkezzetek. A nap ne nyugodjék le haragotok fölött. (Ef 4,20-26)

Azt szeretném megkérdezni, hogy a fenti szöveg egyes megjegyzéseiben felismeritek-e azt a szeretett alakot, aki nemcsak a szóban forgó igazságot testesítette meg, hanem azt az igényt is, mellyel jó lenne nekünk mindenkor viszonyulnunk egymáshoz? Ugyanis soha nem elegendő csupán az igény, ha elmarad a megvalósításra való törekvés. Egy ember életének akkor válhat jellemzőjévé pl. az igazságosság, amennyiben árnyékként kíséri nem csak mások iránt támasztott követeléseiben, hanem saját maga irányában is.

Testvéreim, hivatásomból eredően látom és láttatom az igazságosság összefüggését, s éppen ezért egyetlen pillanatra sem vagyok képes szem elől téveszteni azokat a figyelmeztetéseket, melyek nagy számban és sokféle megjelenésben tárulnak szemünk elé, amikor olvassuk a Szentírást. Ezek közül hoztam egy néhányat, hogy általuk is szemléletesebbé tegyem az alapgondolatul felvett szentleckét: *Ha kitarotok tanításomban, valóban tanítványaim lesztek, - mondja Jézus - megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz benneteket.*

Először is tudnunk kell, hogy Jézus szólt így a tanítványaihoz. Kijelentésében három fontos tényezőre hívja fel a figyelmet: először, **kitartást kér a tanítások mellett**, másodsor, amennyiben így tesznek, akkor **megismerik az igazságot**, végül pedig a megismert **igazság szabaddá teszi** őket.

Sajnos nincs időnk hosszasan elmélkedni az előbbi „**igazságok**” fölött, de arra mindenképpen lehetőséget kell szentelnünk, hogy legalább egy-egy észrevétel erejéig rávetítsük néhai testvérünkre a megjegyzéseket.

„*Nincs nagyobb örömöm, mint amikor hallom, hogy gyermekeim az igazság útján járnak.*” (3Jn 1,4) – hallom szinte a folyamatos figyelmeztetést gyermeke, szerettei felé. Nem csodálkozhatunk egy pillanatra sem azon, ha Jézus olyan nagy hangsúlyt fektetett tanításai megtartására. Minden tanító, minden jó szülő arra törekszik, hogy örökre elvesse gyermeke, unokái szívében azokat a magvakat, melyek aztán megfelelő ápolást, gondviselést követően szárba szökkennek, meghozzák az örömet szerző gyümölcsöket. Most nem kell feltennem a kérdést, hogy kinek és mekkora mértékben növekedett terebélyes, termő fává

szívében a korabeli igazságszeretetre történő nevelés. De az sem kérdés, hogy mekkora mértékű a hozzá való ragaszkodás.

„Az igazság ellen nem tehetünk semmit, csak az igazságért.” (2Kor 13,8) – ismétlem Pál apostol szavait. Jó tanítóként, helyes nevelőként néhai testvérünk is tudatában volt annak, hogy nem lehet feltartóztatni útjában az igazságot. Meg sem lehet akadályozni, hogy előbb-utóbb ki ne derüljön. Ebből egyenesen következik, hogy szabad lehetőséget kell biztosítani mindenkor és mindenkinek az igazság megismerésére. Hogy ez miként történik, arra nincs egyértelmű megoldás. Sok minden más követelmény mellett, fontos, hogy „ne légy igazságtalan az ítékezésben. Ne kedvezz a gyengének, és ne engedd, hogy a hatalmas elszédítsen: igazság szerint ítélezz embertársad fölött”. (Lev 19,15)

Végül, de nem utolsó sorban a megszerzett igazság szabadulást hozó ténye maradt. Vannak emberek, akiknek a szabadság emlegetése kötöttségeket juttat eszükbe. Mások a szabadság hallatán szolgálataikat helyezik előtérbe. Így nem segít semmit az igazság szeretete, igénye, megtartása és mindennapi gyakorlata, ha ez nem feltételezi, nem biztosítja a megérdemelt szabadságot. Meglehet, hogy adott embereknek soha nem sikerül elérniük az igazságot, vagy, ha valami úton-módon hozzájutnak, akkor nem hogy a szabadságot nem érik el, hanem még több kötöttséget éreznek mások, vagy éppen az ügy iránt.

Nem így vannak azok, akiknek sokkal többet jelent, magát a szabadságot hozza el az örökös igazságszeretet. Ők vallják, hogy „Az igazság gyümölcsét békében vetik el azok számára, akik békét teremtenek.” (Jak 3,18) Nem lehet más célja és álma egy igazságszerető embernek, mint, hogy békesség legyen a lelkében és békességet árásson maga körül. Ez pedig egy nagy ajándék, mellyel soha nem tudjuk megajándékozni egymást. Csak annyit tehetünk, hogy felhívjuk rá egymás figyelmét, azaz elmondjuk egymásnak, hogy van egy Isten, aki időnként megáldja teremtményeit lelki ajándékokkal. Pl. az igazságszeretettel. Így tett néhai testvérünkkel, **Demeter Elemérné**, szül. **SZABÓ EMMA** atyánkfiával is, aki aztán folyamatosan arra buzdította szeretteit, hogy „Tárjátok ki nekem az igazság kapuit, bemegyek, hogy hálát adjak az Úrnak.” (Zsolt 118,19).

Kedves Gyászoló testvéreim, végtisztességet tevő gyülekezet!

Már lassan nem marad hátra időm, csakhogy összegezzem az eddig elmondottakat, valamint Jézus tanításának szellemében kérjelek benneteket arra, hogy maradjatok továbbra is igazságszeretők, mint volt kedves szerettetek. Megnyugtatlak, hogy amennyiben kitarunk Jézus tanításában, valóban tanítványai leszünk, megismerjük az igazságot, és az igazság szabaddá tesz bennünket.

Isten akaratában megnyugodva tudomásul vesszük a változást, mely új korszakot hoz a mi életünkben is, s éppen ezért, emberi érzéseinkre hagyatkozva, szokásainkat ápolva búcsúzunk néhai kedvesünkötől, aki 1926. január 18.-án látta meg a napvilágot. Négy testvérével ülte meg a gyermekkor ficánkoló lovát, majd vetette bele magát a tanulmányaiba, a házasságba. Főhadnagy, vitéz férje oldalán 1971-ig élhetett, amikor belépett az özvegyek sorába. Folyamatos betegségei ellenére is megőrizte igazságszeretét, valamint „soha nem hagyta el magát”.

A vándorút itt véget ér, s mielőtt utolsó útjára elkísérnénk és eltemetnénk, hallgassátok meg, hogy kik vesznek tőle búcsút:

1. **Fia** Zsolt és felesége Kati
2. **Unokája**, Gergő és annak barátnője Vida; Judit és Fanni
3. **Testvére** Zsigmond és felesége Erzsike, annak gyermekei: Csaba és családja Tibor és családja.
4. Elhunyt **József testvére**nek gyermekei: Mária és családja, Tünde és családja
5. Elhunyt **Karola nővére**nek gyermeke: Lajos és családja.
6. Elhunyt férje, **László testvére**nek gyermekei: László és családja, Csilla és családja, Emőke és családja, Csaba és családja.
7. Elhunyt férje, **Zoltán testvére**nek gyermekei: Attila és családja, Csilla és családja.
8. **Nászasszonya**: Erzsike, annak leánya Erzsike és férje Lajos
9. **Unokatestvérei**
10. Fiának **barátai, munkatársai**
11. **Szomszédok**
12. Közeli és távoli **rokonok** mind
13. A Magyarországi Unitárius Egyház és a végtisztességet tevő halotti **gyülekezet**. Isten vele, Isten velünk, Ámen.

Debrecen, 2009-06-26.-án.